

Často se mezi příznivci cyklokrosu (k nimž se hrdě hlásím!) rozhoří debata, jaká je škoda, že není olympijským sportem. Vždyť zimní Hry v jihokorejském Pchjongčchangu začaly jen pár dní po vyvrcholení cyklokrosové sezony ve Valkenburgu a divácky atraktivní sporty s dlouholetou tradicí na olympijské hry přeci patří! Proč tam tedy není cyklokros?

Dle současných regulí IOC (International Olympic Committee) je to vyloučené hned ze dvou důvodů. Za prvé, cyklokros není technicky vzato sport, ale disciplína spadající pod sport „cyklistika“. A jelikož ta je definována jako sport letní, patří na letní olympiádu, kde také silnice, dráha, horská kola a BMX tvoří jeden z největších taháků celých her. Za druhé, i kdyby cyklokros byl sportem samostatným, pořád by kritéria na zařazení do programu ZOH nesplňoval. Zmiňovaná pravidla totiž zcela jasně říkají, že na ZOH mohou být pouze a jediné takové sporty, které se konají výhradně na sněhu nebo ledu. Jinými slovy, optikou těchto regulí cyklokros není zimní disciplínou. A jelikož má cyklokros velmi malý globální zásah, představa, že by snad UCI mohla vyvíjet tlak na změny těchto pravidel, je lehce mimo realitu. A měnit podstatu cyklokrosu, aby vyhovoval olympijským kritériím? To by byl ještě větší nesmysl.

Důležitá je podle mě úplně jiná otázka. Proč by vůbec měl cyklokros o olympiádu usilovat? K čemu by to vlastně bylo? Už teď se UCI snaží, seč může, aby se cyklokros rozšířil i mimo své klasické bašty. Stojí to ale za to? Vyplácí se uměle podporovaná globalizace sportu, který ve své ryzí podobě expandovat v podstatě ani nemůže? Není to spíše na škodu?

UCI se snaží „exportovat“ i jiné disciplíny a nelze ji to vyčítat, experimentovat by se mělo. Zatímco u horských kol nebo dráhové cyklistiky se jí to, troufám si tvrdit, náramně daří, s cyklokrosem ale i se silnicí to až tak pozitivně nevidím. Dávají smysl silniční etapáky v Asii či pořádání mistrovství světa uprostřed liduprázdné katarské pouště? A co protlačování cyklokrosu na americký kontinent, kam se mnoha závodníkům ani nevyplatí z ekonomických důvodů cestovat?

Středobod cyklokrosu byl, je a bude v oblasti Belgie a Nizozemí. Opadne-li popularita tam, mohl by to být fatální problém. Téměř všechny profesionální týmy vděčí za svou existenci tamním sponzorům, konají se tam nejprestižnější světové závodní série a divácká základna je tam téměř bezedná. A teď to nejdůležitější. Čím větší oblibenost bude mít cyklokros v jeho samotném epicentru, tím více se mu bude dařit i v přilehlých oblastech (Francie, Německo, Itálie, Anglie, ale i ČR!). Čím více týmů a závodníků celý cyklokrosový kolotoč v Beneluxu užívá, tím větší šance a motivace pro mladé závodníky z okolních zemí. Rozdrobenost

cyklokrosu po více kontinentech by zákonitě znamenala méně legendárních závodů v Belgii, méně tamních sponzorských peněz a spirála ekonomické recese by se nemusela zastavovat snadno, tím spíše když vidina velkých investic daleko od typických cyklokrosových regionů (mezi které patří i Česká republika) je stále pouhou utopií.

Zatímco dráha, MTB a BMX jsou „produkty“, které se (i díky formátu závodního kalendáře) dají vcelku dobře vyvážit na všechny kontinenty, u cyklokrosu to nefunguje. Možná by se měla raději řešit otázka, jak cyklokros nakopnout tam, kde už populární je. V Belgii a Nizozemsku začíná, v ČR, Švýcarsku, Rakousku, Německu, Itálii, Francii a na Slovensku končí. Pak by cyklokros snadněji přilákal závodníky i sponzory třeba až z USA, což vlastně v minulosti platilo více než dnes.

Momentálně by mohl cyklokrosový „marketing“ naplno využít popularity hvězd jako je Wout Van Aert, Mathieu Van Der Poel nebo třeba mladý talent z Velké Británie Thomas Pidcock. Prvně jmenovaný se letos představí na Paříž-Roubaix, druhý zmiňovaný se hodlá věnovat horským kolům s vidinou olympiády v Tokiu 2020 a díky tomu třetímu se o cyklokrosu mluví na britských ostrovech mnohem častěji než v letech minulých.

A zrovna tam je potenciál cyklokrosu obrovský, z mého pohledu neuvěřitelně podceňovaný. Vždyť právě Britové, když se pro nějakou cyklistickou disciplínu nadchnou, jsou schopni chrlit talenty i finanční prostředky jak na běžícím pásu. Na koho jiného se vztahuje rčení „The sky is the limit“ lépe?

Tak jako ve světové ekonomice, ani ve sportu není globalizace zázračným všelékem. Cyklokros svým světovým záběrem nepřebije cyklistiku silniční, dráhovou ani horskou. Proč by však s nimi měl soutěžit? Pracovat na co nejlepší vzájemné symbióze všech disciplín by mohlo mít, zejména pro cyklistiku v ČR, dopad daleko pozitivnější. Jelikož u nás nemáme silniční tým v nejvyšších patrech cyklistiky a silniční závody na našem území nejsou s těmi v zahraničí srovnatelné, poskytuje cyklokros unikátní bránu do vrcholné cyklistiky i pro ty, kteří by v budoucnu preferovali kariéru silniční. České cyklokrosové závody jsou na skvělé úrovni a některé týmy zde mají zázemí srovnatelné se světovou špičkou, což staví mladé závodníky na velmi dobrou startovní pozici k bojům v mezinárodní konkurenci.

Některé sporty zkrátka těží ze své vlastní „nerozšířenosti“. Pokušem o celosvětový zásah se jim zatloukají hřebíky do rakve.

Lukáš Klouček

autor je bývalý profesionální cyklokrosař a silničář a nyní bookmaker sázkové kanceláře William Hill

Cyklokros na olympiádu nepatří